

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΛΗΨΙΝ*

Ἀρχιεπισκόπου Χερσῶνος καὶ Ταυρίδος Ἰννοκεντίου († 1857)

«Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν. καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης» (Λουκ. κδ' 50-52).

Ἔτσι ἐτελείωσε ἡ ἐπίγειος ζωὴ τοῦ Σωτῆρος μας καὶ Κυρίου! Τὰ πάθη Του ἦσαν μεγάλα, καὶ μεγάλη εἶναι ἡ δόξα Του. Δὲν ὑπῆρξε πόνος πού νὰ ἦταν ἴσος μὲ τὸν πόνο Του, καὶ δὲν ὑπάρχει δόξα πού νὰ εἶναι ἴση μὲ τὴν δόξα Του.

«Ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσῃται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς» (Φιλιπ. β' 8-11).

Θὰ ἰδοῦμε ἀκόμη καὶ ἐμεῖς αὐτὴ τὴν δόξα τοῦ Κυρίου μας; Ναι, θὰ τὴν ἰδοῦμε, διότι ὁ Κύριος προσευχήθηκε στὸν Πατέρα Του κατὰ τὴν τελευταία Του προσευχή: «ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν ἣν δέδωκάς μοι» (Ἰωάν. ιζ' 24). Καὶ οἱ Ἄγγελοι πού ἐνεφανίσθησαν στοὺς Ἀποστόλους στὴν Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου, ἐμαρτύρησαν ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἔλθῃ σὲ ὅλους μας κατὰ τὴν τελευταία ἡμέρα, ὅπως οἱ Ἀπόστολοι Τὸν εἶδαν νὰ ἀνέρχεται στοὺς οὐρανούς (Πράξ. α' 2). Ἐμεῖς ἀκόμη καὶ θὰ συμμετάσχουμε στὸν δόξα τοῦ ἀναληφθέντος Κυρίου μας ἂν δὲν κατασταθοῦμε ἀπὸ μόνοι μας ἀνάξιοι, διότι ἀνελήφθη στοὺς οὐρανούς γιὰ νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ νὰ δεχθοῦν ὅλους τοὺς γνησίους Του ἀκολούθους: «Πορευόμενοι ἐτοιμάσατε τόπον ὑμῖν καὶ ἐὰν πορευθῶ καὶ ἐτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν ἔρχομαι καὶ παραλήφομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτὸν, ἵνα ὅπου εἰμι ἐγώ, καὶ ὑμεῖς ἦτε» (Ἰωάν. ιδ' 2-3).

Τὸ ὅτι αὐτὴ ἡ ἐλεήμων οἰκονομία σχετικὰ μὲ μᾶς ἔχει παραμείνει ἄνευ ἀλλαγῆς μετὰ τὴν Ἀνάληψι, εἶναι βεβαιωμένο ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι τὴν ἐσχάτη ἡμέρα, τὴν Ἡμέρα τῆς Ἐλευσεως τοῦ Κυρίου, οἱ πιστοὶ θὰ ἀρπαγοῦν «ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα» (Α' Θεσσαλ. δ' 17). Αὐτὸ ἐννοεῖ, ὅτι αὐτὸ πού συνέβη στὸν Κύριό μας στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, θὰ συμβῆ ὁρατὰ καὶ σὲ αὐτοὺς ἐπίσης.

Ἄδελφοί, ὑπάρχει μία μόνον ὁδὸς διὰ τῆς ὁποίας θὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε τὰ ὕψη τῆς θείας δόξης — ἡ ἴδια ποὺ ἐβάδισε ὁ Κύριός μας, δηλαδή ἡ ὁδὸς τοῦ Σταυροῦ, ἡ ὁδὸς τῆς καθάρσεως, τῆς αὐτοθυσίας, τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ πάθους. Τὸ ἐνθυμούμεθα αὐτό; Καὶ ἀνεβαίνουμε στοὺς οὐρανοὺς διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Χριστοῦ;

Ἄδελφοί, ἂν τὸ Ὕρος Θαδῶρ τῆς ἐπίγειας εὐτυχίας σᾶς ἀνυψῶνῃ ἐπάνω ἀπὸ ὅλα τὰ γῆινα καὶ σᾶς φέρῃ πιὸ κοντὰ στοὺς οὐρανοὺς, τότε παραμείνετε ἐκεῖ! Ὁ ἀναληφθεὶς Κύριός μας εὐλογεῖ τὸ μεγαλεῖο σας. Μόνον μείνετε ἄγρυπνοι, ὥστε νὰ μὴ κοιμηθῆτε σὲ αὐτὸ τὸ Ὕρος Θαδῶρ, καὶ ὅταν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἥλιος ὠμιλήσουν γιὰ τὸν σταυρό, στὸν ὁποῖον ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος θὰ πρέπει νὰ σταυρωθῆ, νὰ μὴ ζητήσετε νὰ κάνετε τρεῖς σκηνὲς γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἡ ὁδὸς πρὸς τὸν οὐρανὸ δὲν ξεκινάει ἀπὸ τὸ Ὕρος Θαδῶρ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ Ὕρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ πρέπει νὰ περάσετε ἀπὸ τὴν Γεθσημανῆ καὶ τὸν Γολγοθᾶ γιὰ νὰ φθάσετε στὸ Ὕρος τῶν Ἐλαιῶν!

Ἡ ὁδὸς τοῦ Κυρίου πρέπει νὰ εἶναι ἡ ὁδὸς γιὰ κάθε ἕναν ἀπὸ μᾶς. Ὁ Κύριός μας ἔπαθε τὸ ἴδιο γιὰ ὅλους μας· ἡ ὁδὸς πρὸς τὸν οὐρανὸ εἶναι τὸ ἴδιο ἀνοικτὴ σὲ ὅλους μας. Γι' αὐτὸ καὶ ἐρωτῶ κάθε ἕναν καὶ ὅλους σας: ὑπάρχουν πολλὰ στοιχεῖα στὴν ζωὴ μας ποὺ νὰ μπορούμε νὰ τὰ ἐπιδειξοῦμε, στὰ ὁποῖα νὰ λέγουμε ὅτι κάνουμε τοῦτο ἢ ἀποφεύγουμε ἐκεῖνο, διότι προοριζόμαστε γιὰ τὸν οὐρανὸ καὶ θὰ εἴμαστε μὲ τὸν Κύριό μας μιὰ ἡμέρα; Μποροῦμε νὰ εἰποῦμε κάτι τέτοιο γιὰ τὰ ἔργα μας; Ἀποφύγαμε ἀκόμη καὶ μία φορὰ τὴν ἁμαρτία, κάναμε ἀκόμη καὶ ἕνα καλὸ ἔργο, μὲ τὴν ἐνθύμησι ὅτι ὁ Κύριός μας μᾶς παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ; Ἄν καὶ αὐτὴ ἡ ἐρώτησις ἴσως νὰ φαίνεται ἀσήμαντη, ὅμως ὑπάρχουν ἀναμφίβολα ἄνθρωποι μεταξὺ μας, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἀπαντήσουν καταφατικά.

Τί σημαίνει ἡ πίστις μας στὸν Ἀναληφθέντα Κύριο; Τὸν πιστεύουμε ἢ ὄχι; Ἄν Τὸν πιστεύουμε, ποῦ εἶναι τὰ ἔργα μας; Ἄν δὲν Τὸν πιστεύουμε, τότε γιατί φέρουμε τὸ ὄνομά Του;

Αὐτὸς ποὺ ἀληθινὰ πιστεύει στὸν οὐράνιο προορισμὸ του δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι γῆινος, διότι αὐτὴ ἡ βεβαιότης ἐμπνέει ἀναγκαιῶς ὅλες τὶς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά του, ὅλη τὴν ζωὴ του καὶ ὅλες τὶς σχέσεις του. Ὁ γνήσιος Χριστιανὸς θὰ ἐνθυμῆται σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς του καὶ σὲ ὅ,τι τοῦ συμβεῖ, ὅτι εἶναι *συγκληρονόμος Χριστοῦ* ἐν οὐρανοῖς καὶ θὰ πράττῃ σύμφωνα πρὸς αὐτὸ τὸν προορισμὸ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ξεετάζει τὴν ζωὴ του, ἀναγνωρίζει ὅτι ζῆ μᾶλλον στὸ μέλλον καὶ στὴν αἰωνιότητα, παρὰ στὸ παρὸν καὶ στὰ ἐφήμερα, ὅτι ἡ καρδιά του εἶναι κάπου μακριά, ὄχι σ' αὐτὸ τὸν

κόσμο, και ὅτι ἡ ζωὴ του εἶναι κρυμμένη ἄνω, στὸν Θεό. Κάποτε οἱ Χριστιανοὶ ἔτσι ἐνεφανίζοντο στοὺς εἰδωλολάτρεις.

Ἀδελφοί, ὑπάρχει πολὺ ἀπὸ αὐτὸ σὲ μᾶς; Ὑπάρχει σὲ μᾶς τουλάχιστον αὐτὸ πού δὲν εἶναι αὐτοῦ τοῦ κόσμου, τὸ οὐράνιο, τοῦ Χριστοῦ; Ἄν ὑπάρχη, τότε καὶ μεῖς, σὰν τοὺς Ἀποστόλους, μποροῦμε νὰ ἐπιστρέψουμε οἴκαδε μὲ χαρὰ ἀπὸ τὸ Ὕψος τῶν Ἐλαιῶν. Ἡ εὐλογία τοῦ ἀναληφθέντος Κυρίου ἀνήκει καὶ σὲ μᾶς ἐπίσης, καθὼς καὶ ἡ ἐπαγγελία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅταν κατέρχεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον δὲν θὰ ἀντιπαρέλθῃ αὐτοὺς πού ἀνήκουν στὸν Χριστό.

Ὅμως, ἂν δὲν εἶναι αὐτὸ ἔτσι, τότε ἀξίζουμε –καὶ μάλιστα πολὺ περισσότερο– τὴν ἐπιτίμησι τῶν Ἀγγέλων στοὺς Ἀποστόλους κατὰ τὴν Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου. Πολὺ περισσότερο, διότι αὐτοὶ εἶπαν τότε ὁ ἐκείνους: «*Τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν;*» (Πράξ. α΄ 11), μόνον ἐπειδὴ οἱ Ἀπόστολοι στέκονταν ἐπὶ πολὺ βλέποντες στὸν οὐρανό, ὁ ὁποῖος δέχθηκε τὸν Κύριο καὶ Διδάσκαλό τους, ἀπὸ ἀγάπη καὶ πόθο. Σὲ μᾶς ὅμως θὰ εἰποῦν: «*Υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, γιατί δὲν βλέπετε στὸν οὐρανό, ἀλλὰ στὴν γῆ; Στρέψατε τὰ μάτια σας στὸν οὐρανὸ καὶ κοιτάξατε στὸν Σωτῆρα σας, ὁ Ὅποῖος σᾶς κοιτάζει ἀπὸ μακροῦ. Εἰσέλθετε στὴν ὁδὸ τοῦ οὐρανοῦ, πού κεῖται ἐνώπιόν σας ἀπὸ μακροῦ· γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὸ βάρος σας ἀποτινάξατε τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας πού σᾶς κατασπᾶ, λάβετε τὸν σταυρό σας καὶ ἀκολουθήσατε τὸν Σωτῆρα σας ἐν ὧσιν σᾶς εὐλογεῖ στὴν ὁδὸ αὐτῇ, ἐν ὧσιν οἱ πύλες τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἀκόμη ἀνοικτὲς σὲ σᾶς, καὶ ἐν ὧσιν οἱ Ἄγγελοι –ἐπίγειοι καὶ οὐράνιοι– σᾶς προσκαλοῦν στὰ σκηνώματα τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς ἡμῶν».*

Ὡ οὐράνιοι κάτοικοι, ἀκοῦμε τίς φωνές σας καὶ ἐπιθυμοῦμε νὰ εἰσέλθουμε στὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου· μόνον ἐνδυναμώσατέ μας καὶ βοηθήσατέ μας στὴν ὁδὸ μας. Ἐλεῆμον Σωτῆρα καὶ Κύριέ μας, μὴ μᾶς ἀφήσῃς ἐγκαταλελειμμένους στὸ πνεῦμα καὶ ἀβοηθήτους. Δὲς τίς καλές μας προθέσεις καὶ τὴν ἔλλειψι βοήθειας μας ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, δὲς καὶ εὐλόγησέ μας στὴν ὁδὸ Σου, δώσε μας δύναμι ἐξ ὕψους καὶ ἐνδυνάμωσε τὰ φοβισμένα μας δῆματα μέχρις ὅτου φθάσουμε στὸν θεῖον Ὕψος Σου καὶ ἐνωθοῦμε μετὰ Σοῦ. Ἀμήν!

(*) Μετάφρασι ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «*Journal of the Moscow Patriarchate*», No 6/ 1978, pp. 42-43.